

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Σ είνε δοξαμένο τ' όνομα του Θεού, έξοχώτατε! φώναξε ή αγαθή 'Αλοΰζα. Ξαναγυρίσατε έπιτέλους! Πήγατε στο Λούβρο; Είδατε το βασιλέα;

— Τόν είδα! απάντησε ό Γαβριήλ.

— 'Ε, λοιπόν; ρώτησε με άγνια ή 'Αλοΰζα.

— 'Α! καλή μου παραμάνη! 'Αλλοίμονο!.. Πρέπει να περιμένουμε άκόμα!

— Να περιμένουμε άκόμα! έπανάλαβε ή 'Αλοΰζα. Παναγία μου!.. Μά αυτό είνε τρομερό!.. Είν' αδύνατο!..

— Πού είν' ό Μαρτέν Γκέρ; ρώτησε ό Γαβριήλ. Θέλω να του μιλήσω!..

'Αμέσως ή 'Αλοΰζα έτρεξε να τόν φωνάξει. Σε λίγο Ξαναγύριος συννοημένη από τόν Ιπποκόμο.

'Ο υποκόμης ντ' 'Εξιές τόν πλησίασε τότε και κυτάζοντας τον μέσα στα μάτια του είνε:

— Μαρτέν, έχω την άνάγκη σου. Σε χρειάζομαι όλόκληρο!.. Χρειάζομαι ή ζωή σου και τό θάρρος σου!..

— Δεν πρέπει να μου τό πτε αυτό, γιατί είμαι πάντα όλόκληρος στη διάθεσί σας!

— Γενναία καρδιά! είνε ό Γαβριήλ. Σκέψου ό στόσο, Μαρτέν, ότι αυτό που θα σου ζητήσω είνε τρομερά επικίνδυνο, ότι σε κάθε δίημα σου θα χάσκη κ' από μιά άδυσσο.

— Μά, θα τίς πιάσω!.. απάντησε ό Μαρτέν, με άμεριμνησία.

— Θα διακινδυνεύσης εκατό φορές τή ζωή σου!.. Τόσο τό καλύτερο, έξοχώτατε!

— Μαρτέν, έξακολούθησε ό Γαβριήλ, δέν μπορείς να φανταστής πόσους κινδύνους έχεις να διατρέξης ή μάλλον έχομε να διατρέξομε. Κ' έγώ ό ίδιος, άμα τούς αναλογίζομαι, νιώθω φόβο!..

— Μπα! απάντησε με τό ίδιο πάντα άδιάφορο ύφος ό Μαρτέν. Οί κίνδυνοι κ' έγώ γνωρίζομστε καλά!.. Μή ξεχνάτε, έξοχώτατε, ότι και τό άγχύη άκόμα κρεμίστηκε!..

— Τότε, Μαρτέν, είνε έπίσημα ό Γαβριήλ, θα συμμεριστής την τύχη μου και θα μ' ακολουθήσης!..

— 'Ως τήν κόλασι, έξοχώτατε! απάντησε ό Μαρτέν. Είμαστε σύμφωνο!

'Ο Γαβριήλ έσφιξε τό χέρι του Ιπποκόμου του και έπρόθεσε:

— Θέλω όμως και κάτι άλλο από σένα, Μαρτέν!.. Θα ήθελα πολύ να μου βρής, σήμερα μάλιστα άν είνε δυνατόν, καμιά δωδεκάρια συντρόφους σαν και σένα, γενναίους, δυνατούς, τοιμηρούς, που δέν θα φοβούνται ούτε τό σίδερο, ούτε τή φωτιά, που να μπορούν ν' άνθέξουν στην πείνα και στη δίψη και στο κρύο, που να ύπακούουν σαν άγγελιοι και να πολεμούν σαν δαίμονες. Μπορούν να βρεθούν τέτοιοι άνθρωποι;!

— Αυτό έξαρτάται, απάντησε ό Μαρτέν. Θα πληρωθούν καλά!..

— 'Ενα χρυσό νόμισμα για κάθε σταγόνα τόν αιματός των. Την περιουσία μου δέν τή λησάμη καθόλου!.. Τό μόνο που μ' ενδιαφέρει είνε να μπορέσω να φέρω εις πέρας τή σκληρή και ίερή άποστολή μου!..

— 'Αφού είν' έτσι, έξοχώτατε, απάντησε ό Μαρτέν, θα σάς μαζέγω, μέσα σε δυό ώρες, μερικά γενναία παλληκάρια που θα τό εκτιμήσετε και μόνος σας. Μά πούν θα ύπηρετήσουν;

— 'Εμένα τόν ίδιο, απάντησε ό Γαβριήλ.

— Τότε σας έχω έτοιμους κ' όλας πέντ' έξη παληούς συντρόφους σας που ύπηρετησαν υπό τίς διαταγές σας στον πόλεμο τής 'Ιταλίας!..

— 'Ως τό βράδυ μάλιστα θα σάς έχω βρει και τούς άλλους.

— Καλά!.. είνε ό Γαβριήλ. Τότε πήγαινε να τούς βρής. 'Εχω άνάγκη τώρα να μείνω μόνος.

— Συγγνώμη! ρώτησε ό Μαρτέν. Θα μείνετε έδω;.. Δεν θα βγίτε καθόλου έξω!..

— 'Ως τίς έφτά, που θα πάω στο Λούβρο, θα μείνω έδω!..

— 'Εν τωαύτη περιπτώσει, απάντησε ό Μαρτέν, ως τίς έφτά θα σάς έχω συγκρατήσει τό μικρό σας στρατόμα.

Και, αφού χαρέθηκε, δηγήε έξω κρηφάνος για τήν άποστολή του.

'Ο Γαβριήλ, όταν έμεινε μόνος, πέρασε τό υπόλοιπο τής ημέρας του κλεισμένος μέσα, συμβουλεύόμενος τό χάρτη που του είχε δώσει ό Ζάν Πεκουά, κρατώντας σημειώσεις και βυθισμένος σε σκέψεις. Κάθε τόσο σήκωνε τό κεφάλι του ψηλά και ψιθύριζε με φωνή γεμάτη φλόγα!

— Θα σε σώσω, πατέρα μου! Θα σε σώσω, 'Αρτεμς!

XI
ΣΤΟ ΚΑΛΑΙ

'Ας Ξαναγυρίσουμε τώρα στο Καλαί. Είκοσι πέντε μέρες είχαν περάσει μετά την άναχώρησι του υποκόμης ντ' 'Εξιές, όταν ένας άγγελιοφόρος, προερχόμενος εκ μέρους του, παρουσιάστηκε στις πόλες τής άγγλικής πόλεως.

'Ο άνθρωπος αυτός ζήτησε να τόν παρουσιάσουν άμέσως στον κυβερνήτη λόρδο Βέντγουορθ για να του παραδώση τά λάφυρα του παλαιού του αιχμαλώτου.

Φανόταν όμως πολύ άδέξιος, γιατί μολοντί του έδειξαν εκατό φορές τήν πόρτα του διοικητηρίου, αυτός περνούσε και Ξαναπερνούσε από κεί, χωρίς να τήν βλέπη κ' έξακολούθησε να χτυπάη διάφορες άλλες κλειστές πόρτες του μεγάρου.

Τέλος, έπειτ' από πολλά, είδε τήν είσοδο και μπήκε μέσα. Τόν ώδηγησαν τότε άμέσως στο μιλόρδο. Του έξήγησε τό σκοπό τής άποστολής του κ' άκούμησε στο τραπέζι ένα σακακιού φρουσιωμένο από χρυσάφι.

— 'Ο υποκόμης ντ' 'Εξιές, τόν ρώτησε ό 'Αγγλος ευγενής, σου άνέθεσε μόνο να μου δώσεις αυτά τά χρήματα, χωρίς να σου διαβάση καμιά παραγγελία για μένα;

'Ο Πέτρος—έτσι όνομαζόταν ό άγγελιοφόρος— κύτταξε τόν λόρδο Βέντγουορθ Ξαφνιασμένος και είνε:

— Μιλόρδε, τό μόνο που μου άνέθεσε ό κύριός μου ήταν να σάς παραδώσω αυτά τά χρήματα!.. Δεν με διάταξε τίποτε άλλο!..

— 'Ρωτά! Έκανε ό λόρδος Βέντγουορθ, μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο. Καθώς, βλέπω, ό υποκόμης ντ' 'Εξιές έγινε πιο φρόνιμος στο Παρίσι. Πές του λοιπόν ότι επί ένα μήνα, ως τήν 1η 'Ιανουαρίου, θα είμαι στις διαταγές του, ως ευγενής και ως κυβερνήτης του Καλαί. Θα καταλάβη!..

— 'Ως τήν πρώτη 'Ιανουαρίου! έπανάλαβε ό Πέτρος. Θα τού τό πώ, μιλόρδε!..

— Καλά!.. Και τώρα πάρε τήν απόδειξή σου, φίλε μου, κ' ένα μικρό φιλοδώρημα για τόν κόπο σου!.. Μά πάρ' το!.. Πάρ' το λοιπόν!..

'Ο άγγελιοφόρος, ό όποιος στην άρχή διάταξε, δέχτηκε τέλος τό βαλάντιο που του προσέφερε ό 'Αγγλος ευπατριδής.

— Έυχαριστώ, μιλόρδε, είνε. Μά θα μου κάνετε μιά χάρι άκόμα;

— Τί είνε; ρώτησε ό κυβερνήτης του Καλαί.

— Εκτός άπ' αυτό τό χρέος που έξώφλησα πρό όλίγου στην έξοχώτητά σας, ό υποκόμης ντ' 'Εξιές, έχει συνάμη κ' ένα άλλο χρέος κατά τήν διάρκειά τής διαμονής του έδω, σ' έναν άλλο κάτοικο τής πόλεως, όνομαζόμενο!.. Πώς τόν λένε!.. 'Α!... 'Α!.. Ναι!.. Είν' ό Πέτρος Πεκουά, ό όποιος τόν φιλοξενούσε.

— 'Ε λοιπόν; ρώτησε ό λόρδος.

— Λοιπόν, μιλόρδε, θα σάς παρακαλώ να μου επτρέψετε να πάω ως τό σπίτι του Πέτρου Πεκουά για να του έξοφλήσω αυτό τό χρέος.

— Και βέβαια, σου τό επτρέπω! απάντησε ό κυβερνήτης. Θα σου δείξουν μάλιστα τό σπίτι του!.. Θα έπαθμομαι πολύ να σου επτρέψω να μείνης λίγες ημέρες στην πόλη!.. Θα είσαι τόσο κοινωσιμένος από τό ταξίδι σου. Μά ό κανονισμοί άπαγορεύουν άυστηρά τήν παραμονή Ξένων και προπάντων Γάλλων, μέσα στο φρούριό!.. Χαίρε, λοιπόν, φίλε μου!.. Και καλό ταξίδι!..

— Χαίρετε, μιλόρδε. Τά σέβη μου και τās ευχαριστίας μου!..

'Αφίοντας τό μεγάλο του κυβερνήτη, ό άγγελιοφόρος, αφού γελάτηκε δέκα φορές άκόμα στο δρόμο, διευθύνθηκε στην όδό Μαρτρονά, όπου, καθώς θα θυμούνται οι άναγνώσταί μας, κατοικούσε ό άπιστοπός Πέτρος Πεκουά.

Βρήκε τό γενναίο διπλοπόδι στο εργαστήριό του θλιμμένο και σκεφτικό, μά, μόλις του άνάγγειλε πώς ήταν άπεσταλμένος του υποκόμης ντ' 'Εξιές τό πρόσωπό του φωτίστηκε.

— 'Εκ μέρους του υποκόμης ντ' 'Εξιές! φώναξε.

— Θα κατέφευγα στο θάνατο, κύριε, απάντησε ή 'Αρτεμς με γαλήνη.

“Έπειτ' απευθυνόμενος σ' ένα μαθητευόμενο του πού δούλευν κοντά του, του ελεπε :

—Κεντέν, άφησε μας και πήγαινε να ειδοποιήσης τόν ξζάδελοφ μου Ζάν δι εφτασε ένας άγγελιοφόρος του υποκόμητος ντ' Έξμέζ.

“Όταν ο μαθητευόμενος βγήκε έξω, ο άπλοποιός ειπε ζωηρά στον άγγελιοφόρο :

— Καλ τούρα μιλήσετε, φίλε μου. Τό ξέρουμε πώς δέν θά μάς ξεχνοῦσε ο γενναίος σου κύριος. Μίλα γρήγορα. Τί σου άνάθεσε να μάς πής;

— Τούς χαιρетиμούς του και τις εγκάρδιες ευχαριστίες του. Μου άνάθεσε έπίσης να σάς δώσω αυτά τά χράματα και να σάς πώ: «Π ο έ πει νά θ υ μ ά σαι τ η ν θ η ν κ ά θ ε μ η ν ο ς ρ.»

— Αυτό μόνο; ρώτησε ο Πέτρος Πεκουά.

— Μάλιστα, κύριε. Καί τούρα, επιτρέπατέ μου να φύγω, γιατί δέν μπορώ να μείνω περισσότερο σ' αυτή την πόλι.

‘Ο άγγελιοφόρος, φεύγοντας άπ' τό σπίτι του άπλοποιού, έπειτ' άπό πολλές περιπλανήσεις στην πολυδαίδαλη πόλι του Καλαί, ξαναγύρισε τέλος στην πύλη, άπ' την άποία ειχε μπει μέσα.

Βγήκε έξω και έπί τρία τέταρτα της ώρας, βράδιζε με βήμα γοργό. Λιγότερα μόνο τό δρόμο του, διαν βρέθηκε σ' άπόστασι μισής λεύγας άπ' τό φρούριο.

Σέ λίγο κήθηκε σέ μια πέτρα, βυθίστηκε σέ σκέψεις κ' ένα χαμόγελο φάτισε τό πρόσωπο του.

— ‘Όραία! ειπε, θά μπορέσω να καθοδηγήσω τό δούκα ντέ Γκιζ στό Καλαί.

XII

‘Η 81 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1557

‘Ο λόρδος Βέντγουορθ γινόταν άπό ήμερα σέ ήμερα περισσότερο μελαγχολικός, γιατί ή “Αρτεμς ντέ Κάστρο κάθε μέρα πού περνούσε τόν μουσούσε και πιδ πολύ.

“Όταν τής ζητούσε την άδεια να την επισκεφθί, εκείνη εύρισκε πάντα προφάσεις για ν' άποφύγη να τόν δεχτή. Κι' όταν ακόμα άναγκαζόταν να ύποστη την παρουσία του, ή παγωμένη φυσιογνωμία της έδειχνε καλά τά αισθήματά της άπέναντί του.

‘Εκείνος ώστόσο δέν κουραζόταν να την άγαπά. Χωρίς να έλλειξη τίποτε, σαν τέλειος εύπαρθής, την περιέβαλε με κάθε φροντιδα. Την ειχε περιστοιχίσει με ύπηρετες, τής ειχε δώσει ένα Γάλλο άκόλουθο και τής ειχε βρεί ένα Ιταλό μουσικό για να τη διασκεδάη. ‘Η “Αρτεμς εύρισκε πάντα στα διαμερίσματά της κοσμήματα και τουαλέτες μεγάλης αξίας, τά άποια ο λόρδος Βέντγουορθ τής έφερον επιτηδες άπ' τό Λονδίνο. Μα εκείνη δέν τούς έφριχνε ούτε μια ματιά.

Κάποτε έδωσε πρὸς τιμήν της μια μεγάλη έορτή, στην άποία προσκάλεσε εύπαρθίδας κ' άπ' αυτό τό Λονδίνο ακόμα. Μα ή δούκισσα ντέ Κάστρο άρνήθηκε να παρουσιαστή σ' αυτή.

‘Ο λόρδος Βέντγουορθ, βλέποντας τόση ψυχρότητα και τόσες περιφρονησεις, σκεφτόταν κάθε μέρα, δι ήταν προτιμώτερο, για την ήσυχία του, να δεχτή τά βασιλικά λίτρα πού του προσέφερε ο ‘Ερρίκος Β' και ν' άποδώσει στην ‘Αρτέμιδα την ελευθερία της.

Μά αυτό ήταν τό ίδιο, σαν να την απέδιδε στον ζωτα του Γαβριήλ και ο “Αγγλος εύπαρθίδης δέν εύρισκε ποτέ στην καρδιά του άρεστό θάρρος, για να ύποστη μια τόσο μεγάλη θυσία.

— “Όχι!... “Όχι!... Ελεγε. Ούτε δική μου θά γίνη... Μα ούτε και κανενός άλλου...

Κι' έτσι περνούσαν ή ήμέρες, ή βδομάδες κ' οι μήνες.

Την 81 Δεκεμβρίου 1557, ο λόρδος Βέντγουορθ ειχε κατορθώσει να γίνη δεκτός στα διαμερίσματα της ‘Αρτέμιδος. Αυτός βρ-θος κ' εκείνη καθισμένη μπρος στο μεγάλο τζάκι, συζητούσαν. Συζητούσαν για τό μοναδικό και θλιβερό ζήτημα πού τούς ένωσε και τούς χώριζε συγχρόνως.

— ‘Επί τέλους, ύψηλοπάτη, ελεγε ο έρωτευμένος κυβερνήτης, άν ή προσβολές σας και ή περιφρονησεις σας μ' έκαναν να ξεχάσω, δι ειμαι εύπαρθίδης κ' δι σας φιλοξενώ...

— Θά άπμαζόμαστε, κύριε, χωρίς δωας να πάθω τό ίδιο κ' έγώ, άπάντησε ή “Αρτεμς με σταθερότητα.

— Θά άπμαζόμαστε μαζί! Ξανουείτε ο λόρδος Βέντγουορθ. Ει-σθε στη διάθεσί μου και δέν θά μπορούσατε να καταργήτετε πουθενά.

— Θά κατέφευγα στο θάνατο, κύριε! άπάντησε ή “Αρτεμς με γαλήνη.

‘Ο λόρδος Βέντγουορθ χλώμασε κ' ανατίχιασε. Αυτός να γίνη αίτια του θανάτου της ‘Αρτέμιδος; Ποτέ...

— Μά, λέστε μου, σέ ποιόν έλπίζετε; ρώτησε.

— Στο Θεό... στο βασιλεία! άπάντησε ή “Αρτεμς.

‘Ακούγοντας την άπάντησά αυτή, ο “Αγγλος εύγενής σκέφτηκε:

«Σίγουρα σκέφτεται τόν υποκόμητα ντ' Έξμέζ...».

Και με δυνατή φωνή έπρόσθεσε :

— “Ω! έλπίζετε στο Θεό!... Έλπίζετε στο βασιλεία!... Μά άν ο Θεός ήθελε να σάς βοηθήση, ύψηλοπάτη, θά σάς έσωζε άπο την πρώτη ήμερα. ‘Ενώ τούρα έχει περάσει ένας χρόνος, χωρίς ν' άπλώση σε σάς την προστασία του.

— ‘Ελπίζω δι θά με προστατεύση στο χρόνο πού αρχίζει άπο αύριο, άπάντησε ή “Αρτεμς, ύψώνοντας τά βλέμματά της πρὸς τόν ουρανό, σαν να ήθελε να έπικαλεστή τη βοήθειά του.

— “Όσο για τόν βασιλεία της Γαλλίας, τόν πατέρα σας, εξακο-λούθησε ο λόρδος Βέντγουορθ, δέν θά μπορούση να σάς βοηθήση στην κρίσιμη αυτή περίστασι, γιατί ή Γαλλία διατρέπει τώρα περι-ορισότερους κινδύνους άπ' την πρικήσιμάς της.

— ‘Εσείς τό λέτε αυτό! άπάντησε ή “Αρτεμς με τόνο άμφο-βολίας.

‘Ο λόρδος Βέντγουορθ δέν λείε ψέγματα. Ξέρετε σε ποιά κα-τάστασι βρίσκονται τά πράγματα στη Γαλλία.

— Πώς θέλετε να τό ξέρω στη φυλακή μου; άπάντησε ή “Αρ-τεμς, ή άποία ώστόσο δέν μπόρεσε να συγκρατήση μια κίνησι πού τής προκαλούσε ή περιέργειά της.

— Δέν ειχατε παρά να με ρωτήσετε, ειπε ο λόρδος Βέντγουορθ. ‘Ε, λοιπόν, μάθετε τούρα, δι άρτότου ξαναγύρισε ο δουξ ντέ Γκιζ, ή κατάστασι δέν μετεβλήθη καθόλου στη Γαλλία... ‘Οργάνωση μερικά στρατεύματα, έτίσχυαν μερικά φρούρια, μα τίποτε περισ-σότερο. Τη στιγμή αυτή, οι Γάλλοι διατάζουν και δέν ξέρουν τί να κάνουν. “Όλες ή δύνα-μεις τους, πού εινε συγκεντρωμένες στο βορ-ρά, μπόρεσαν βέβαια να σταματήσουν τη θρη-σκεινική πορεία των ‘Ισπανών, μα δέν έση-μείωσαν καμιά έπιτυχία. Θά έπιτεθούν τά-χα έναντιον του Λουξεμβούργου; Θά διενθυ-θούν πρὸς την Πικαρδία ή θά προσταθήσουν ν' ανακαταλάβουν τό Σαιν Κεντέν ή τό Χάμ;

— “Η τό Καλαί; τόν έκείνοσε ζωηρά ή “Αρτεμς, καρφώνοντας έναντιον του τό βλέ-μματά της, για να δη πού άποτέλεσμα θά έ-φεραν τά λόγια της.

Μά ο λόρδος Βέντγουορθ, χωρίς να κα-τσιουριάση καθόλου, τής άπάντησε :

— Δέν φαντάζομαι τό δούκα ντέ Γκιζ τόσο τρελλό, ώστε να κινή μια τέτοια παραφρο-σύνη.

‘Εκείνη τη στιγμή, χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα κ' ένας τοξότης μπήκε μέσα βια-στικά.

— Τί εινε και με άνησχεείτε έτσι; ρώτη-σε ο λόρδος νευριασμένος.

— ‘Ο μιλόρδος άς με συγχωρήσει, άπάν-τησε ο τοξότης. Μα ο λόρδος Ντέμπτυ μ' έ-στειλε επειγόντως έδώ...

— Και για πού λόγο; ‘Εξηγήσου...

— Μ' έστειλε για να σάς αναγγείλω, δι δυο χιλιάδες Γάλλοι άρκεβουζιέροι φάνηκαν χτες σέ δέκα λευγών άπόστασι άπ' τό Καλαί.

— “Α! Έκανε ή “Αρτεμς, μη μπορώντας να συγκρατήση μια κίνησι χαράς.

Μά ο λόρδος Βέντγουορθ ειπε, απευθυνόμενος στον τοξότη:

— Και γι' αυτό, άστειε, τόλμησε να ρθής έδώ μέσα.

— Μά, μιλόρδε, έχαν' εκείνος, ο λόρδος Ντέμπτυ...

— ‘Ο λόρδος Ντέμπτυ ειν' ένας μύθη, πού ή πέτρας του φαί-νονται βουνά. Πήγαινε να του πής αυτό εκ μέρους μου...

— Τότε, μιλόρδε, ειπε ο τοξότης, τί θά γίνη με τά φυλάκια, πού ο λόρδος Ντέμπτυ διάταξε να διαλασθή ή φρουρά της;

— Να μείνουν όπως εινε και να μ' άφήσετε ήσυχο μ' αυτούς τούς γελοίους πανικούς σας.

‘Ο τοξότης ύποκλήθηκε με σεβασμό και βγήκε έξω.

— Βλέπετε λοιπόν, μιλόρδε, ειπε τότε ή “Αρτεμς, δι κ' ένας άπ' τούς καλύτερους άξιωματικούς σας φοβάται μήπως πραγματο-ποιηθεί αυτό πού ειπα προό ήλιγου;

— Είμαι αναγκασμένος να σάς βγάλω άπ' την πλάτη σας, ως πρὸς τό ζήτημα αυτό, ειπε ο λόρδος Βέντγουορθ. Πρόκειται ά-πλούστατα, περι στρατιωτικῶν τεχνάματων των Γάλλων. ‘Ο Γκιζ, διευθύνοντας έδώ τά στρατεύματά του, θέλει να καθιστάση τις φρουρές του Χάμ και του Σαιν Κεντέν και να έπατηθί κατόταν ά-προσδόκητα και να καταλάβη μια άπ' τις δυο αυτές πόλεις.

— Καί πούς σας βεβαιώνει, δι δέν διευθύνονται πραγματικά κατά του Καλαί, άπάντησε τολμηρά ή “Αρτεμς.

— Μου τό λέει, ύψηλοπάτη, τό δι το Καλαί έχει φρούριο άπόρ-θητο. Για να τό κυριεύσουν οι Γάλλοι, πρέπει να κυριεύσουν προη-γοιυμένως τά φρούρια της ‘Αγίας ‘Αγάθης και του Νειγιά. Χά!... Χά!... Δέν μπορώ να μη γελάσω, διαν πού λέτε πώς οι Γάλλοι θά κυριεύσουν τό Καλαί.

‘Η “Αρτεμς ντέ Κάστρο, περαγμένη, άπάντησε με κάποια π-κρία :

(‘Ακολουθεί)

— Μιλόρδε, έφτασαν οι Γάλλοι! ει-πε ο Ντέμπτυ.